

Історія успіху звичайної дівчини

«Я проста дівчина з провінції. Хто міг би подумати, що колись я зможу «вибитись» із селища міського типу Соснове (Рівненської області) у велике місто ХАРКІВ...». Так розпочалася моя розмова з Яницькою Євгенією, студенткою 31-МН групи Харківського національного технічного університету сільського господарства ім. Петра Василенка.

- Все почалося з дитинства, - розповідає свою історію співрозмовниця. - Батьки намагалися виростити дітей такими, щоб в подальшому житті ними пишалися. Мама завжди коли щось їстівне готувала, розказувала та показувала мені. Як зараз пам'ятаю: мені – п'ять років, а ми з нею пиріжки печемо. Все подвір'я в борошні, вся кухня в тісті, а сусідам було видно, що Яницькі сьогодні готують щось смачненьке (усміхається).

Я з дитинства була непосидючою та різнобічно розвинутою дитиною. Цікавилась усім. У десятому класі я зрозуміла, що достатньо вже отримала знань за шкільною програмою, та замислилась, що робити далі. Тато запропонував мені піти в ліцей на повара-кондитера, «щоб дарма не гаяла дорогоцінний час!». На мій погляд, саме тоді в мене і з'явилось те довгоочікуване відчуття, що це – моє! Спочатку пекла кондитерські вироби для себе, потім друзям та родичам на різні свята. Всі були задоволені моєю роботою, а я раділа від того, що маю змогу подарувати частинку задоволення близькій людині.

Батьки дуже пишалися донечкою, однак мені цього вже було мало, бракувало чогось незвичайного. Наступною сходинкою був переїзд до Харкова. Для себе я вже давно вирішила, що хочу зв'язати своє життя саме з цим найкрасивішим та найулюбленішим містом. Пам'ятаю як вагалася та дуже переживала з цього приводу. Як казали мама з татком: «Велике місто, а ти будеш там сама!» Однак, рішення вже було прийнято. Я настільки загорілася думкою про самореалізацію, що навіть не помітила, як потрапила до Харківського індустріально-педагогічного технікуму, який спеціалізується на підготовці майбутніх майстрів виробничого навчання та ще й на бюджет.

На ті часи, моя стипендія становила 400 гривень, на які я жила та харчувалась протягом місяця (замислилася). Було дуже важко, іноді батьки допомагали харчами та грошима, однак все одно, цього було недостатньо.

Після року навчання, отримала президентську стипендію, яка становила вже 900 гривень, з яких я не платила

за проживання в гуртожитку, тому що була головою студентської ради. Саме з того моменту я вирішила відмовитися від матеріальної допомоги родичів. Додому їздила тільки на Новий рік та Пасху. Весь час я проводила в Харкові та жодного разу не заплатила за навчання. Моїм девізом у житті є такий свого роду вислів, який родичі мені постійно повторювали: «Не роби того, що може осоромити батьків. Роби все задля того, щоб вони пишалися тобою!»

І ось мені 21 рік. Я навчаюся в одному з найкращих вищих навчальних закладів Харкова, до якого потрапила знову ж таки випадково (усміхається). Після закінчення технікуму (ХІПТ) та отримання спеціальності менеджер, бажання повертатися до смт. Соснове у мене не було, тому я вирішила йти далі назустріч до своєї мрії. До ХНТУСГ ім. Петра Василенка я поступила тому, що була можливість навчатися на бюджетній формі та проживати у гуртожитку, який розташований неподалік від корпусу. Я старанно навчалася, та поклик душі все одно говорив, що чогось не вистачає. Коли була можливість, обов'язково готувала щось смачненьке. Пам'ятаю, як на Масляну неділю, в університеті проходив конкурс на кращі та найсмачніші млинці, і наша група зайняла перше місце. Нашій радості не було меж.

Після року навчання, на літніх канікулах мені закортілося працювати, бо часу було достатньо, а бажання витрачати його на нісенітницю не було. Я довго шукала вакансію, яка була б мені до душі. Багато людей пропонували роботу, але одного разу я побачила оголошення на ст. метро Університет. Мою увагу привернув слоган, який голосив «Ми чекаємо на ВАС!». Невдовзі у Харкові відкриється новий ресторан грузинської кухні та набирають нових співробітників. І я зрозуміла – це моє! Наступного ж дня я пішла на співбесіду та чекала поки зателефонують. І ось довгоочікуваний дзвінок та ті ж самі слова: «Ми чекаємо на ВАС!». Я зустрілася з керівником і сказала: «Хтось колись знайшов Вас і змінив ваше життя, а ви, взявши мене до себе, змініте моє!». Він посміхнувся, але ж все таки дав мені можливість показати, що я вмію. З мого боку це був величезний ризик не справити його сподівань, бо я була без досвіду роботи в цій сфері.

Робота стала моєю домівкою. Я відчувала насолоду, коли клієнти дякували за смачну їжу. З кожним днем, я все більше віддавалась улюбленій справі та іноді, коли дуже втомлювалась, але мене хвалили, здавалось наче друге дихання з'являється. Згодом

я стала кращим майстром з виробу хінкалі та поваром-універсалом.

Та все ж таки мрія випікати солодощі мене не покидала. Весь колектив ресторану замовляв у мене торти на дні народження та інші свята. Нас було багато, тому вага солодощів іноді досягала від 6 до 8 кілограмів. Всі знали, що незабаром відкриється «Євро-кондитерська» на другому поверсі нашого ресторану і чекали на цю подію.

Одного разу до мене підійшов бренд-шеф і сказав, що я післязавтра їду до Києва та буду навчатися у Ектора Хіменес Браво. Це дійсно було щось неймовірне. Здається, що саме цих слів я дуже довго чекала. Ось так я і опинилася в Академії Ектора, де навчалася приготуванню евро-десертів. Я не заплатила ні копійки задля здійснення своєї мрії. Після слів Ектора «Вчіться і не кажіть потім, що ви чогось не знаєте, бо саме ви будете моїми представниками у Харкові». Мабуть саме тоді, я зрозуміла, що це не сон, і людина все зможе зробити, якщо буде йти назустріч своїй мрії.

Все так сталося, бо я дуже цього хотіла. Мій поклик душі знайшовся. Від тепер все залежить тільки від мене. Головне бажати та йти хоча б і маленькими кроками, але все одно йти до цілі. Тепер я працюватиму в новому ресторані Харкова і готуватиму десерти із задоволенням, бо я цього дуже прагнула. Я працюю, де маю можливість не тільки вчитись чомусь новому, а й ділитися своїм досвідом з іншими. Прагніть, розвивайтеся та обов'язково мрійте! А моя історія на цьому не закінчується...

Записала розмову
БАБЕНКО Аліна.